

Список використаних джерел:

1. Бернейс Э. Пропаганда /Э. Бернейс // И-во: Карьера-Пресс. – 2015. – 176 с.
2. Войтович Н.О., Кравець Р.К. Сучасна інформаційна війна: Росія проти України / Н.О. Войтович, Р.К. Кравець // Обрії друкарства. – 2014. – № 1(3). – С.69-78.
3. Горбань Ю.О. Інформаційна війна проти України та засоби її ведення / Ю. О. Горбань // Вісник НАДУ. – 2015. – №1. – С. 136-141.
4. Кунакова Л.Н. Информационная война как объект научного анализа (понятие и основные характеристики информационной войны) / Л.Н. Кунакова// Альманах современной науки и образования. – Тамбов: Грамота. – 2012. – № 6(61). – С. 93-96.
5. Парфенюк І. Стратегічні та стандартні інформаційні війни в Україні (на прикладі інформаційної агресії РФ) / І.Парфенюк// Український інформаційний простір. Число 2. – 2014. – С. 298-305.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Міщенко І.В.

Шарапа Дарія Сергіївна

студентка I курсу магістратури

судово-адміністративного факультету

Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОЯВ КОНКУРЕНЦІЇ МІЖ МИТНИМИ ОРГАНАМИ ДФС УКРАЇНИ

Конкуренція – це вільні і правомірні дії суб'єктів господарювання змагального характеру, засновані на власних досягненнях і спрямовані на одержанні переваг над іншими суб'єктами в певній сфері, і в кінцевому підсумку, отримання вигідного становища, максимального результату та прибутку [3, с. 278].

Однак постає питання, чи може виникнути конкуренція між державними органами з однаковими повноваженнями, які працюють на одній законодавчій базі та мають одне підпорядкування? Як показує практика, – можливо, однак вона неофіційна. Така конкуренція носить назву внутрішньої.

Яскравим прикладом такого виду конкуренції є конкуренція між митними органами ДФС України, яка зводиться до боротьби за суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності.

Всі митні органи ДФС України та суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності діють в одному правовому полі та здійснюють оформлення товарів та транспортних засобів за єдиними нормативно-правовими документами, що встановлюють митні правила та митні формальності, які є однаковими для всіх. У відповідності до ст. 9. Митного кодексу України (далі – МК України) митна територія України це – територія України, зайнята сушею, територіальне море, внутрішні води і повітряний простір, а також території вільних митних зон, штучні острови, установки і споруди, створені у виключній (морській) економічній зоні України, на які поширюється виключна юрисдикція України [1]. Стаття 247 МКУ передбачає, що митне оформлення здійснюється в місцях розташування відповідних підрозділів органів доходів і зборів протягом робочого часу, встановленого для цих органів (п. 1). п. 3. передбачає, що митне оформлення товарів, транспортних засобів комерційного призначення здійснюється в будь-якому органі доходів і зборів з пред'явленням їх цьому органу, якщо інше не передбачено цим Кодексом [1].

Отже, виходячи з положень Митного Кодексу України, слід відмітити можливість вільного вибору суб'єктом зовнішньоекономічної діяльності органу в якому він буде здійснювати митне оформлення та інші формальності.

Розглянемо причини, які приводять до такої конкуренції:

1. Наявність доведених до кожної митниці Державною фіскальною службою (ДФС) України помісячних індикативних показників доходів до загального та спеціального фондів Державного бюджету України. Виконання таких планів є завданням, яке стоїть перед митними органами ДФС України. Відповідно невиконання – може тягнути за собою негативні наслідки у вигляді догани керівнику органу, який не впорався, і навпаки – можливість преміювання в разі перевищення показників.

Також наявна практика щодо персональної відповідальності керівництва митниці за виконання доведених індикативних показників.

2. Ще більше загострив цю змагальність експеримент Кабінету Міністрів України щодо пошуку коштів на ремонт доріг.

Постанова Кабінету Міністрів від 16 вересня 2015 р. № 726 «Про проведення експерименту з фінансового забезпечення здійснення заходів з розвитку автомобільних доріг загального користування в усіх областях та м. Києві, а також дорожньої інфраструктури у м. Києві» визначала механізм спрямування 50 відсотків суми перевиконання загального обсягу щомісячних показників надходжень митних платежів (мито, акцизний податок з ввезених на митну територію України підакцизних товарів (продукції), податок на додану вартість з ввезених на митну територію України товарів (продукції), визначених у розписі державного бюджету за

загальним фондом, до спеціальних фондів обласних бюджетів та бюджету м. Києва [2].

На сьогодні цей експеримент було успішно поширено на всі області України.

3. Підняття рейтингу і загального престижу окремо взятого регіону в системі ДФС України, підвищення статистичної звітності.

Розглянемо причини, які спонукають суб'єкта зовнішньоекономічної діяльності при однаковій нормативно-правовій базі, здійснювати митне оформлення в тій чи іншій митниці ДФС:

1. Логістика переміщення товарів та транспортних засобів (особливо виграють прикордонні митниці);

2. Наявність/відсутність в місцях прибуття спеціалізованого обладнання чи приміщень для здійснення митного контролю та митного оформлення товарів, що потребують спеціальних умов зберігання (наприклад холодильне обладнання); наявність/відсутність митних ліцензійних складів відкритого типу;

3. Компетентність особового складу митниць ДФС, що впливає на швидкість та якість митного оформлення товарів та транспортних засобів комерційного призначення, особливо в частині визначення країни походження товарів, класифікації і, мабуть найголовніше, – визначенні митної вартості;

4. Готовність митниць здійснювати митне оформлення товарів у відповідності до ч. 4 ст. 259 МК України, яка встановлює таке: «За рішенням органу доходів і зборів, яким оформлена попередня митна декларація, випуск товарів, транспортних засобів комерційного призначення відповідно до заявленого митного режиму за попередньою митною декларацією, яка містить всю необхідну для цього інформацію, може бути здійснено після переміщення цих товарів, транспортних засобів через митний кордон України без пред'явлення їх цьому органу доходів і зборів» [1].

Така конкурентна боротьба має свої переваги:

по-перше, стимулює працівників до підвищення ефективності своєї роботи;

по-друге, виникає бажання працівника до розвитку – професійного, кар'єрного та особистого;

по-третє, конкуренція виступає одним із методів мотивації для досягнення результату;

по-четверте, як правило конкуренція передбачає такий метод, як заохочення, яке виражається як в матеріальному так, і не матеріальному аспекті;

по-п'яте, конкуренція спрямована на покращення діяльності певного органу, його прогресу.

Негативні моменти також присутні:

по-перше, конкуренція веде до посилення диференціації доходів;

по-друге, відбувається погіршення трудової атмосфери всередині колективу, починається боротьба за особисту вигоду.

Отже, як бачимо конкуренція всередині одного державного органу можлива. На прикладі системи ДФС України ми можемо спостерігати конкуренцію між різними митницями, яка спрямована на досягнення максимального результату, виконання статистичних показників, які стоять перед керівниками кожного структурного підрозділу, перерахування коштів до державних та місцевих бюджетів. Все це, звичайно, сприяє атмосфері здорової конкуренції як в колективі, так і поза його межами, також професійному розвитку самих державних службовців, набуттю нових якостей та умінь. Важливим є наявність також зовнішніх важелів впливу на існування конкуренції, а саме діяльність суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності, яка може провадитися на всій митній території України, в будь-якій адміністративно-територіальній одиниці.

Список використаних джерел:

1. Митний кодекс України: Затверджений Законом України від 13 березня 2012 року № 4495-VI. // Відомості Верховної Ради України – 2012. – № 44-45, № 46-47, № 48. – Ст. 552.

2. Про проведення експерименту з фінансового забезпечення здійснення заходів з розвитку автомобільних доріг загального користування в усіх областях та м. Києві, а також дорожньої інфраструктури у м. Києві : Постанова Кабінету Міністрів України від 16 вересня 2015 року № 726.

3. Коломоєць Т.О. Адміністративне право України: Підручник: За заг.ред. д.ю.н., проф. Коломоєць Т.О. – Київ: «Істина», 2008. – с. 457.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Міщенко І.В.